

IBRIS

We know
books

CHLOE WALSH

Binding
13

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA

București

CAPITOLUL 1

Mari speranțe

Shannon

Era 10 ianuarie 2005.

Un an nou și prima zi de școală după vacanța de Crăciun.

Și aveam emoții – de fapt, atât de multe emoții încât vomita-sem de nu mai puțin de trei ori în dimineața aceea.

Pulsul mi se zbătea într-un ritm îngrijorător. Anxietatea se făcea vinovată pentru bătăile neregulate ale inimii mele, ca să nu mai vorbim de cauza vărsăturilor supărătoare care mă chinuiau.

Netezindu-mi noua uniformă de școală, mi-am privit reflexia în oglinda de la baie și abia dacă m-am recunoscut.

Pulover bleumarin cu emblema Tommen College pe piept, cămașă albă și cravată roșie. Fusta gri până la genunchi, dezvăluind două picioare slăbănoage și subdezvoltate, terminându-se cu colanți cafenii, șosete bleumarin și pantofi negri cu toc mic.

Arătam așa de nelalocul meu!

Așa mă și simțeam.

Singura consolare era că pantofii cumpărați de mama mă făceau să ajung la 1,52 metri. Eram, din toate punctele de vedere, ridicol de mică pentru vârsta mea.

Eram teribil de slabă și nedezvoltată, cu două ouă prăjite în loc de sâni, evident rămânând neatinsă de explozia pubertății prin care trecuse orice fată la anii mei.

Părul meu lung și castaniu era desfăcut și îmi aluneca până la mijlocul spatelui, prins cu o bentiță roșie simplă. Nu eram machiată, părând astfel la fel de tânără și de mică pe cât mă simțeam. Ochii erau prea mari pentru fața mea și aveau o nuanță șocantă de un albastru-închis.

Am încercat să mijesc ochii ca să văd dacă asta îi face să pară mai umani și m-am chinuit să-mi subțiez buzele pline trăgându-mi-le ușor în gură.

Nu.

Ochii mijijiți nu mă făceau decât să arăt ciudat – și puțin rigidă.

Scoțând un oftat frustrat, mi-am atins obrajii cu vârful degetelor și am răsufolat tremurat.

Îmi plăcea să cred că, pentru ce îmi lipsea la capitolul înălțime și sâni, compensam ca nivel de maturitate. Eram o fată cu capul pe umeri și cu un suflet bătrân.

Dădaca Murphy îmi spunea mereu că m-am născut cu o minte bătrână.

Era adevărat într-o oarecare măsură.

Nu fusesem niciodată genul care să se lase orbită de băieți sau de mofturi.

Pur și simplu nu eram genul.

Am citit o dată undeva că ne maturizăm odată cu suferința, nu cu vârsta.

Dacă este adevărat, pe scară emoțională, eu eram o pensionară foarte bătrână.

De multe ori mi-am făcut griji că nu funcționez precum celelalte fete. Nu aveam aceleași nevoi sau interese față de băieți. Eu nu eram interesată de nimeni și de nimic – băieți, fete, actori celebri, modele atrăgătoare, clovni, căței... Bine, mă interesau cățelușii drăguți și câinii mari și pufoși, dar de restul nu-mi păsa.

Nu mă interesa deloc să mă sărut, să mă ating sau să mă giu-giulesc. Nici nu puteam să mă gândesc la așa ceva. Îmi închipui că problemele dezvăluite de relația părinților mei m-au făcut să renunț la ideea unei vieți alături de alt om. Dacă relația dintre

IBDIS

We know
books

părinții mei era întruchiparea iubirii, atunci nu voiam să am de-a face cu așa ceva.

Preferam să fiu singură.

Clătinând din cap pentru a-mi limpezi gândurile furtunoase înainte de a mi se cufunda într-un întuneric fără fund, m-am uitat lung la reflexia din oglindă și m-am forțat să exersez ceva ce rar făceam în ultima vreme: să zâmbesc.

„Inspiră adânc“, mi-am spus. „E un nou început.“

Am deschis robinetul, m-am spălat pe mâini și m-am stropit cu apă pe față, disperată să liniștesc anxietatea fierbinte care îmi ardea în corp, perspectiva primei zile la o nouă școală fiind o idee înfricoșătoare pentru mine.

„Orice școală trebuie să fie mai bună decât cea pe care o las în urmă.“ Gândul mi s-a strecurat în minte și am tresărit de rușine. „Școli“, m-am gândit abătută. „La plural.“

Am suferit de pe urma unui bullying necruțător și în școala primară, și în gimnaziu.

Dintr-un motiv crud, care îmi rămânea necunoscut, fusesem ținta frustrărilor oricărui copil încă de la patru ani.

Cele mai multe dintre fetițele din clasa mea decisese că nu mă plăceau încă din prima zi la grupa mică și că nu eram genul cu care să se împrietenească. Iar băieții, chiar dacă nu la fel de sadici în atacurile lor, nu erau cu nimic mai buni.

Asta nu avea nici un sens pentru că mă înțelegeam bine cu ceilalți copii de pe strada noastră și nu mă certam niciodată cu nimeni din zona în care locuiam.

Dar la școală?

Școala era ca un al șaptelea cerc al infernului pentru mine, toți cei nouă ani – în loc de cei opt pe care îi făceai în mod obișnuit – în ciclul primar fiind un adevărat chin.

Preșcolarii erau atât de antipatici încât atât mama, cât și învățătoarea mea au decis că era mai bine să mă opresc un an și să repet clasa întâi alături de un colectiv nou. Chiar dacă am fost la fel de nefericită în noua mea clasă, mi-am făcut câteva prietene apropiate, pe Claire și Lizzie, a căror prietenie a făcut ca școala să devină suportabilă.

Când a venit timpul să alegem un gimnaziu în ultimul an de școală primară, mi-am dat seama că eram foarte diferită de prietenele mele.

Claire și Lizzie urmau să se ducă la Tommen College în septembrie. O școală privată de elită, cu finanțare masivă și facilități de top – furnizate de buzunarele părinților bogați, hotărâți să se asigure că odraslele lor primeau cel mai înalt nivel de educație pe care îl puteau cumpăra banii.

Între timp, eu fusesem înscrisă la școala publică, supraaglomerată, din centrul orașului.

Încă aveam sentimentul înspăimântător al gândului de a fi despărțită de prietenele mele.

Fusesem atât de disperată să scap de huligani și bătauși, încât chiar o implorasem pe mama să mă trimită să-mi termin studiile în Beara la sora ei, mătușa Alice, și la familia acesteia.

N-am cuvinte pentru a descrie sentimentul de devastare care m-a cuprins când tata a refuzat din capul locului ideea de pleca la mătușa Alice.

Mama mă iubea, dar era slabă de înger și epuizată și nu s-a opus când tata a insistat să mă duc la școala comunitară Ballylaggin.

După aceea, lucrurile n-au făcut decât să se înrăutățească.

Totul a devenit și mai îngrozitor.

Mai violent.

Mai fizic.

În prima lună din primul an, am fost hăituită de mai multe găști de băieți, toți cerându-mi lucruri pe care nu eram dispusă să le ofer.

După aceea, am fost etichetată drept *sperietoare* pentru că mă încăpățanam să n-am de-a face cu băieții care îmi făcuseră viața un iad ani întregi.

Cei mai răi dintre ei îmi aruncau insulte crude, sugerând că eram o *sperietoare* pentru că sub fustă eram băiat.

Oricât cât de cruzi ar fi fost băieții, fetele erau mult mai inventive.

Și cu atât mai rele.

IBDIS

We know

Au răspândit zvonuri răutăcioase despre mine, sugerând că eram anorexică și vărsam prânzul la toaletă în fiecare zi.

Nu eram anorexică – și nici bulimică, de altfel.

Eram *îngrozită* când mă aflam la școală și nu puteam să mă-nânc nimic, iar faptul că vomitam, ceea ce se întâmpla adesea, era o reacție directă la povara insuportabilă a stresului. Eram și mică pentru vârsta mea. Scundă, subdezvoltată și slabă, ceea ce nu mă ajuta în încercarea de a demonta zvonurile despre mine care se auzeau pe la colțuri.

Când am împlinit 15 ani și încă nu-mi venise prima menstruație, mama a făcut o programare la medicul de familie din oraș. După mai multe analize de sânge și investigații, medicul de familie ne-a asigurat pe mine și pe mama că eram perfect sănătoasă și că era un lucru obișnuit ca unele fete să se dezvolte mai târziu decât altele.

Trecuse aproape un an de atunci și, în afară de un ciclu neregulat peste vară, care durase ceva mai puțin de o jumătate de zi, încă nu aveam o menstruație regulată.

Sincer, renunșasem la gândul că trupul meu putea funcționa ca al oricărei fete normale de vreme ce era mai mult decât clar că nu eram o fată normală.

Doctorul o încurajase pe mama să cerceteze un pic situația mea de la școală, sugerând că stresul putea să fie un factor care contribuia la problemele fizice de dezvoltare pe care era evident că le aveam.

După o discuție aprinsă între părinții mei, în care mama îmi ținuse partea, m-au trimis înapoi la școală, unde am fost supusă unor suplicii înspăimântătoare.

Cruzimea elevilor era nesfârșită – de la insulte și tot felul de zvonuri până la a-mi lipi absorbante pe spate și agresiuni fizice.

O dată, la ora de economie casnică, câteva dintre fetele din spate mi-au tăiat o bucată din coadă cu foarfeca de bucătărie și au fluturat-o ca pe un trofeu.

Toată lumea a râs și cred că în acel moment i-am urât mai mult pe cei care râdeau de suferința mea decât pe cei care o provocaseră.

LBDIS

We know

Altă dată, la ora de sport, aceleași fete mi-au făcut o poză în lenjerie intimă cu unul dintre telefoanele cu cameră și le-au trimis-o tuturor elevilor din anul nostru. Directorul a rezolvat repede problema și a suspendat-o pe eleva care deținea telefonul în cauză, dar nu înainte ca jumătate din școală să râdă de mine pe îmfundate.

Îmi amintesc că am plâns așa de tare în ziua aceea – desigur, nu de față cu ei, ci în toaletă. M-am încuiat într-o cabină și m-am gândit să o termin cu toate. Să înghit pur și simplu un pumn de pastile și să se ducă totul naibii.

Pentru mine, viața era o mare dezamăgire, iar la acea vreme nu-mi doream să mai fiu parte din așa ceva.

Nu am făcut-o pentru că eram prea lașă.

Mi-a fost prea teamă că *nu* avea să iasă, că aveam să mă trezesc și trebuia să suport consecințele.

Eram un dezastru.

Fratele meu, Joey, mi-a spus că eram ținta lor pentru că arătam bine și le-a numit pe cele care mă chinuiau *scorpii geloase*. Mi-a spus că eram superbă și m-a sfătuit să depășesc *momentul*.

Era mai ușor de zis decât de făcut și nici nu eram atât de încrezătoare în faptul că eram superbă.

Multe dintre fetele care se luau de mine erau aceleași care mă hărțuiau încă de la grădiniță.

Mă îndoiam că felul în care arătam avea vreo legătură cu asta.

Eram pur și simplu *greu de suportat*.

În plus, oricât de mult a încercat să-mi fie alături și să-mi aprobe onoarea, Joey nu înțelegea cum era pentru mine viața la școală.

Fratele meu mai mare era exact opusul meu.

Eu eram scundă, el era înalt. Eu aveam ochii albaștri, el îi avea verzi. Eu aveam părul negru, el îl avea blond. Pielea lui era aurie și bronzată. Eu eram albă ca varul. El era deschis și gălăgios, în timp ce eu eram tăcută și țineam totul în mine.

Cel mai mare contrast dintre noi era că fratele meu era *adorat* de toată lumea de la Ballylaggin Community School, adică BCS, liceul public din oraș la care studiam amândoi.

Desigur, faptul că juca în echipa de hurling¹ din Cork a sporit popularitatea dobândită de Joey între timp, dar, chiar și fără echipa de sport, el era un tip grozav.

Și fiind un tip grozav, Joey a încercat să mă protejeze de toate astea, dar era o sarcină imposibilă pentru un singur om.

Eu și Joey aveam un frate mai mare, Darren, și trei frați mai mici: Tadhg, Ollie și Sean. Însă nici unul dintre noi nu a mai vorbit cu Darren de când a plecat de acasă în urmă cu cinci ani, după încă una dintre cumplitele certuri cu tata. Tadhg și Ollie, care aveau 11 și nouă ani, abia începuseră școala primară, iar Sean, care avea trei ani, tocmai ieșise din scutece, așa că nu prea puteam să mă laud că aveam la cine să mă duc ca să mă apere.

În astfel de zile îmi era dor de fratele meu mai mare.

La 23 de ani, Darren era cu șapte ani mai mare ca mine. Masiv și neînfricat, fusese fratele mai mare model pentru orice fetiță.

De mică adorasem pământul pe care mergea, ținându-mă scai de el și prietenii lui, umblând după el peste tot pe unde se ducea. Mă proteja mereu, luând vina asupra lui atunci când făceam vreo boacăna.

Nu i-a fost ușor și, fiind mult mai mică decât el, nu înțelesesem pe deplin amploarea strădaniilor lui. Mama și tata se vedeau de câteva luni când, la 15 ani, ea a rămas însărcinată cu Darren.

Copil din flori, pentru că s-a născut în afara căsătoriei într-o Irlandă catolică din anii 1980, viața a fost mereu o provocare pentru fratele meu. După ce a împlinit 11 ani, lucrurile s-au complicat și mai mult pentru el.

La fel ca Joey, Darren era un aruncător fenomenal și, la fel ca pe *mine*, tata îl disprețuia. Mereu găsea ceva în neregulă la Darren, fie că era vorba de părul sau de scrisul lui de mână, de performanțele pe teren sau de partenerul pe care și-l alegea.

Darren era gay, iar tata nu a putut niciodată să accepte asta.

A dat vina pe un incident din trecut pentru orientarea sexuală a fratelui meu și nimic din ce i-ar fi putut spune cineva nu l-ar fi făcut pe tata să priceapă că a fi gay nu era o *alegere*.

¹ Sport irlandez jucat cu crose și o minge (n.red.)

Darren se născuse gay, la fel cum Joey se născuse hetero și eu mă născusem goală pe dinăuntru.

El era cine era, iar faptul că nu a fost acceptat de familia lui mi-a frânt inima.

A fost un chin pentru fratele meu să aibă un tată homofob.

Îl uram pe tata pentru asta mai mult decât îl uram pentru toate celelalte lucruri îngrozitoare pe care le făcuse de-a lungul anilor.

Intoleranța tatei și purtarea evident discriminatorie față de propriul *fiu* erau de departe cele mai josnice dintre trăsăturile sale.

Când Darren și-a luat un an de pauză de la hurling ca să se concentreze asupra examenului de la finalul liceului și a înscrierii la facultate, tata a luat-o razna. Lunile de discuții aprinse și altercații fizice au culminat cu o uriașă ceartă, după care Darren și-a făcut bagajele, a ieșit pe ușă și dus a fost.

Au trecut cinci ani din acea seară și, în afară de felicitarea de Crăciun trimisă în fiecare an prin poștă, nici unul dintre noi nu l-a mai văzut și nu a mai aflat nimic de el.

Nu aveam nici măcar un număr de telefon sau o adresă.

A dispărut de parcă l-ar fi înghițit pământul.

După aceea, toată presiunea pe care tata o pusese pe Darren a fost transferată asupra băieților mai mici – care erau, în ochii tatei, fiii lui *normali*.

Când nu era la cârciumă sau pe la casele de pariuri, tata îi târa pe băieți la antrenamente și la meciuri.

Și-a concentrat toată atenția asupra lor.

Nu îi folosea la nimic să aibă o fiică.

Eu nu eram bună la sport și nu excelam la școală sau la vreo activitate de club.

În ochii tatălui meu, eram doar o gură de hrănit până la 18 ani.

Și nu era o idee pe care să o fi născocit eu. Tata mi-a spus asta în nenumărate rânduri.

După a cincea sau a șasea oară, am devenit imună la cuvintele lui.

El nu se interesa de mine, iar eu nu eram nicidecum interesată să mă ridic la înălțimea vreuneia dintre așteptările lui exagerate. Nu aveam să fiu niciodată băiat și nu avea nici un rost să mulțumesc un bărbat a cărui minte rămăsese prinsă în anii '50.

Mă săturasem de mult să cerșesc iubirea unui bărbat care, după cum spunea chiar el, nu m-a vrut niciodată.

Însă presiunea pe care o puneă pe Joey mă îngrijora, acesta fiind motivul pentru care mă simțeam atât de vinovată de fiecare dată când fratele meu îmi sărea în ajutor.

El era în anul șase, ultimul an de liceu, și le avea pe ale lui: era prins cu GAA¹, slujba part-time de la benzinărie, examenul de la finalul liceului și iubita lui, Aoife.

Știam că, atunci când sufeream, suferea și Joey. Nu voiam să fiu o povară pe umerii lui, cineva de care trebuia să aibă mereu grijă. Însă lucrurile au stat așa de când mă știam.

Sincer, nu suportam să mai văd nici măcar un minut dezamăgirea din ochii fratelui meu în școala aia. Treceam pe lângă el pe holuri și știam că, atunci când se uita la mine, expresia lui se schimba.

La drept vorbind, profesorii de la BCS au încercat să mă protejeze de șicanările colegilor mei, iar profesoara responsabilă de consiliere de la BCS, doamna Falvy, chiar mi-a aranjat sesiuni de consiliere o dată la două săptămâni cu un psiholog școlar în anul doi, până când s-a întrerupt finanțarea.

Mama reușise să strângă banii ca să mă văd cu un consilier personal, dar din cauză că ședința costa 80 de euro și trebuia să-mi cenzurez gândurile la cererea mamei, ne-am văzut doar de cinci ori înainte să decid să o mint pe mama și să-i spun că mă simțeam mai bine.

Nu m-am *simțit* mai bine.

Nu m-am simțit niciodată *mai bine*.

Doar că nu suportam să o văd pe mama chinându-se.

¹ Gaelic Athletic Association este cea mai mare organizație sportivă din Irlanda. (n.tr.)

Disprețuiam gândul de a fi o povară financiară pentru ea, așa că mi-am luat inima în dinți, mi-am lipit un zâmbet pe buze și am continuat să mă duc în iad în fiecare zi.

Dar bullyingul nu a încetat niciodată.

Nimic nu a încetat.

Până într-o zi, când totul s-a terminat.

Cu o săptămână înainte de vacanța de Crăciun de luna trecută – la doar trei săptămâni după un incident similar cu același grup de fete –, mă întorsesem acasă înecată de atâta plâns, cu puloverul de școală rupt în față și nasul plin cu șervețele ca să opresc sângerarea provocată de bătaia pe care o mâncasem de la niște fete din anul cinci, care sugeraseră răspicat că încercasem să mă încurc cu unul dintre iubiții lor.

Era o minciună sfruntată din moment ce nu aruncasem niciodată vreo privire spre băiatul pe care m-au acuzat că încercasem să-l seduc – încă unul dintr-un șir lung de pretexte jalnice ca să mă bată.

A fost ziua în care eu am încetat să mai fac tot ce făceam.

Am încetat să mai mint.

Am încetat să mă mai prefac.

Am *încetat* pur și simplu.

Acea zi nu a fost doar momentul în care am ajuns *eu* la limită, ci și Joey. A venit acasă cu o săptămână de suspendare la activ pentru că îl bătuse măr pe fratele celei care mă chinuia cel mai tare, Ciara Maloney.

Mama m-a măsurat din priviri și m-a retras de la școală.

În ciuda dorințelor tatei, care credea că trebuia să mă călesc, mama s-a dus la asociația de credit din oraș și a luat un împrumut ca să plătească taxele de admitere la Tommen College, liceul privat, aflat la vreo douăzeci de kilometri în nord față de Ballylaggin.

Deși îmi făceam griji pentru mama, știam că, dacă trebuia să mai trec o dată pragul acelei școli, nu aveam să mă mai întorc acasă.

Îmi atinsesem limita.

Perspectiva unei vieți mai bune, a unei vieți mai fericite, mi-a fost fluturată prin față și a trebuit să mă prind de ea cu ambele mâini.

IBDIS

We know

Și chiar dacă îmi era teamă de reacția copiilor din cartier pentru că urma să mă duc la o școală privată, știam că nu avea cum să fie mai rău decât nenorocirile îndurate în școala pe care o lăsam în urmă.

În plus, Claire Biggs și Lizzie Young, cele două fete cu care eram prietenă din școala primară, aveau să fie în clasa mea la Tommen College – directorul, domnul Twomey, mă asigurase de asta când eu și mama ne-am întâlnit cu el pentru a mă înscrie, undeva în perioada sărbătorilor de Crăciun.

Atât mama, cât și Joey m-au susținut neobosit, mama făcând ture suplimentare de curățenie la spital pentru a-mi plăti cărțile și noua uniformă, care includea și un *sacou*.

Înainte de Tommen College, singurele sacouri pe care le văzusem vreodată erau cele purtate de bărbați la liturghia de duminică, *niciodată* de adolescenți, iar acum urma să am unul în garderoba de zi cu zi.

Faptul că plecam de la liceul din oraș în mijlocul anului trei – un an cu examene importante – a provocat o ruptură uriașă în familia noastră, tata fiind furios că se cheltuiau mii de euro pe o școlarizare care era gratuită la școala publică aflată la o aruncătură de băț de casă.

Când am încercat să-i explic tatei că, pentru mine, școala nu a fost la fel de ușoară ca pentru scumpul lui fiu, vedetă în GAA, el nu m-a luat în seamă, refuzând să mă asculte și anunțându-mă că nu avea să mă sprijine pentru a mă duce la o apreciată școală pregătitoare de rugby, cu o grămadă de fanfaroni privilegiați și cu nasul pe sus.

Încă îmi amintesc diferite replici ale tatei: „Coboară cu picioarele pe pământ, fetițo!“, „N-are treabă cu rugbyul și cu școlile pregătitoare cu care ești tu obișnuită“, ca să nu mai vorbim de preferata mea: „Nu o să te integrezi niciodată printre ticăloșii ăia“.

Am vrut să urlu la el și să-i spun „Nu o să plătești tu pentru asta!“ din moment ce tata nu lucrase nici măcar o zi de când aveam șapte ani, toate grijile familiei fiind lăsate în seama mamei, dar prețuiam prea mult șansa pe care o aveam ca să-i zic ceva.

Tata nu înțelegea, dar aveam senzația că nu fusese victimă a bullyingului nici o zi în viața lui. Când venea vorba de bullying, Teddy Lynch era maestru.

Dumnezeu știe că a hărțuit-o de ajuns pe mama.

Din cauza indignării tatei când venea vorba de școala mea, mi-am petrecut cea mai mare parte din vacanța de iarnă ascunsă în camera mea, încercând să mă feresc din calea lui.

Fiind singura fată în familie, cu cinci frați, aveam camera mea. Și Joey avea camera lui, chiar dacă era mult mai mare decât a mea, împărțind-o cu Darren până când a plecat de acasă. Tadhg și Ollie împărțeau un dormitor mai mare, în vreme ce Sean și părinții mei stăteau în cel mai mare dormitor din casă.

Chiar dacă era doar o cameră cât o cutie de chibrituri, în care abia dacă aveai loc să arunci un ac, apreciam intimitatea pe care mi-o oferea ușa – încuiată cu cheia – a dormitorului meu.

Spre deosebire de cele patru dormitoare de la etaj, casa noastră era *micuță*, cu un living, o bucătărie și o baie pentru toată familia. Era o casă semidecomandată și se afla la marginea Elk's Terrace, cel mai mare cartier de locuințe din Ballylaggin.

Era o zonă periculoasă și plină de infractori, iar eu evitam toată realitatea asta ascunzându-mă în camera mea.

Micul dormitor era sanctuarul meu într-o casă – și pe o stradă – care forfotea de agitație și nebunie, dar știam că situația nu avea să dureze la nesfârșit.

Însă nu aveam să mă bucur prea mult de intimitatea mea, pentru că mama era iarăși însărcinată.

Dacă avea să fie fată, urma să-mi pierd sanctuarul.

– Shan! Loviturile s-au auzit de cealaltă parte a ușii de la baie, trezindu-mă din fantasmagoriile mele. Grăbește-te, hai! Fac pe mine!

– Două minute, Joey, am răspuns înapoi, apoi am continuat să-mi cercetez înfățișarea. Poți să faci asta, mi-am șoptit. Poți să faci asta, Shannon.

Loviturile în ușă s-au auzit din nou, așa că mi-am șters în grabă mâinile de prosopul atârnat pe suport și am descuiat ușa, dând cu ochii de fratele meu, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri negri și scărpinându-se pe piept.

A făcut ochii mari când m-a văzut, expresia lui somnoroasă devenind alertă și surprinsă. Avea un ochi care era pe cale să i se învinețească după partida de hurling jucată în weekend, dar nu-i păsa prea mult de asta.

- Arăți...

Vocea fratelui meu s-a stins în timp ce m-a cercetat cu ochi de frate mai mare. M-am pregătit pentru eventuale glumițe inevitabile pe seama mea, dar pe care nu le făcea niciodată.

- Minunat, spuse el cu afecțiune în ochii de un verde-deschis plini de o îngrijorare nespusă. Ți se potrivește uniforma, Shan.

- Crezi că o să fie bine? l-am întrebat încet ca să nu trezesc restul familiei.

Mama făcuse o tură dublă cu o seară înainte, iar ea și tata încă dormeau. Auzeam sforăitul puternic al tatei de după ușa închisă a dormitorului lor, iar băieții mai mici trebuiau treziți cu forța mai târziu ca să se ducă la școală.

Ca de obicei, eram doar eu și Joey.

Cei doi prieteni.

- Crezi că o să mă integrez, Joey? l-am întrebat, exprimându-mi îngrijorarea cu voce tare.

Puteam să fac asta cu Joey. El era singurul din familie cu care simțeam că puteam vorbi și căruia mă destăinuiam. Am coborât privirea spre uniformă și am ridicat neputincioasă din umeri.

În ochii lui ardea o emoție nerostită în timp ce mă privea lung. Știam că nu se trezise atât de devreme pentru că era disperat să se ducă la baie, ci pentru că voia să mă vadă plecând la școală în prima mea zi.

Era 6.15 dimineața.

La Tommen College, la fel ca la BCS, nu începeam înainte de 9.05, dar aveam de prins un autobuz, iar singurul care trecea prin zonă venea la 6.45.

Era primul autobuz din zi care pleca din Ballylaggin, dar singurul care ajungea la timp pentru școală. Mama lucra în cele mai multe dimineți și tata refuza să mă ducă.

Când îl rugasem pe tata să mă ducă la școală cu o seară în urmă, îmi spusese că, dacă aș fi coborât cu picioarele pe pământ și m-aș fi întors la școala comunitară Ballylaggin, ca Joey și toți

ceilalți copii de pe strada noastră, n-aș mai fi avut nevoie să mă ducă la școală.

– Sunt atât de mândru de tine, Shan, a spus Joey cu o voce încărcată de emoție. Nici nu-ți dai seama cât de curajoasă ești. Dregându-și glasul de câteva ori, a adăugat: Stai... Am ceva pentru tine. A traversat holul îngust și a intrat în dormitorul lui, revenind nici un minut mai târziu. Poftim, a mormăit el, îndesându-mi în mână două bancnote de 5 euro.

– Joey, nu! Am respins imediat ideea de a lua acei bani obținuți cu greu. Pentru început, nu câștiga mare lucru la benzinărie, iar banii se obțineau greu în familia noastră, așa că a lua 10 euro de la fratele meu era un lucru de neimaginat. Nu pot să...

– Ia banii, Shannon! Sunt doar 10 euro, mi-a spus el cu o expresie serioasă. Știu că Nanny ți-a dat bani de autobuz, dar să ai ceva în buzunar. Nu știu cum merg lucrurile în locul ăsta, nu vreau să te duci acolo fără o lețcaie.

Mi-am înghițit nodul de emoție din gât și am spus cu o voce stinsă:

– Ești sigur?

Joey a încuviințat din cap, apoi m-a cuprins într-o îmbrățișare.

– O să te descurci de minune, mi-a șoptit el la ureche, îmbrățișându-mă atât de tare, încât nu mai știam sigur pe cine încerca să convingă sau să consoleze. Dacă face cineva măcar o aluzie, trimite-mi un mesaj, apoi vin acolo și fac prăpăd în școala aia nenorocită, ca să nu mai zic de nemernicii de rugbiști din ea.

Ăsta era un gând îngrijorător.

– O să fie bine, am spus, de data asta imprimându-mi ceva forță în voce, având nevoie să cred în propriile cuvinte. Dar o să întârzii dacă nu plec acum și n-am nevoie de una ca asta în prima zi.

Dându-i o ultimă îmbrățișare fratelui meu, mi-am pus haina și mi-am luat ghiozdanul, punându-l în spate înainte de a o lua spre scară.

– Îmi scrii! a strigat Joey când ajunsesem la jumătatea scăriilor. Vorbesc serios, cea mai mică chestie, vin să rezolv problema pentru tine.

LORDS

We know

– Pot să fac asta, Joey, am șoptit, aruncând iute o privire spre locul în care stătea rezemat de balustradă, urmărindu-mă cu ochi îngrijorați. Pot.

– Știi că poți. Vocea lui a răsunat încet și îndurerat. Eu doar... sunt aici pentru tine, da? a încheiat el cu o răsuflare apăsată. Sunt mereu aici pentru tine.

Mi-am dat seama că fratelui meu îi era greu în timp ce îmi făcea semn cu mâna să mă duc la școală, ca un părinte neliniștit cu primul copil. El îmi ducea mereu bățaliile, sărea mereu să mă apere și să mă pună la adăpost.

Îmi doream să fie mândru de mine, să mă vadă mai mult decât ca pe o fetiță care avea nevoie de protecția lui neîncetată.

Trebuia să fac asta pentru mine.

Cu o hotărâre reînnoită, i-am trimis un zâmbet larg și am ieșit în grabă din casă ca să prind autobuzul.